

Мария Илиева

Ела, но не като сън!

Искам да тръпна
отново в ръцете ти
изгаряща,
любяща
и утринна.
Изпий ми дъха
с въздишка отронена.
Тази нощ твоя съм...
Ела, като сън!

Душите ни топли са в зимния ден:
ласкаво галиш ме,
без дъх ме оставяш.
Със стон пак прошепвам
името в плен,
люби ме със нежност –
чиста и бяла!

Звездите в очите ти меко горят
и тихо,
и влюбено пеят отвънка.
Не искам да съмне,
нека чува се звън.
Ела, прегърни ме...
Ела, но не като сън.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10131>]